

kalla naturskildringen framstald för dess egen skull, ej blott tjenande att utsmicka ett enskildt moment, t. ex. då en persons egenskaper belysas genom en bild hemtag från naturen. Detta får dock ej fattas så, som om någon direkt »naturpoesi» förekomme i den fornnordiska vitterheten i den form, som den moderna diktningen uppvisar densamma. »Majsånger» och »Höstsånger», »Naturbilder» och »Stämningar» sakna nästan helt och hållet motstycken i den norröna poesien. Hos de norröna skalderna finner man ej den till opoesi gränsande form af naturskildrande dikter, som går ut på en ytterligt utförlig och noggrann teckning af en bestämd naturföreteelse (man erinre sig den naturbeskrifvande poesien i senare hälften af förra århundradet), icke heller älska de den lyriska naturskildringen, der de egna känslorna skänka lif och ande åt naturbilden. Om man undantager de anförda »naturmythiska» dikterna, t. ex. de gåtor, som handla om Ægirs döttrar, hvilka dikter genom sin mythiska karaktär intaga en särskild ställning, och några halfstrofer eller strofer af naturskildrande art, hvilka finnas kvar, lösryckta ur sitt sammanhang, torde det vara svårt att uppleta några sånger, som uteslutande hafva naturen till ämne. Någon gång tyckes titeln angifva, att man har att vänta en »naturbild», såsom det är fallet med þórarinn loftungas *Glælognskviða*¹ (skrifven omkr. år 1031), hvilket namn betyder »det klara lugnets qvåde». Denna dikt har dock alls icke någon naturskildrande karaktär; namnet anger endast stämningen i poemet, som på ett enkelt och tilltalande sätt beskriver, huru de nödlidande röna hjälp hos helge Olof, »hvilken gifver årsväxt och frid åt alla män». En liknande uppfattning af denna titel har jag sedan funnit framstald af Gislason (*Njála* II s. 889), som frågar: »Skulde måske navnet *Glælognskviða* have hensyn til religionens dæm-

¹ Upptagen t. ex. i *Corpus poeticum boreale* II, 160, 161. Vigfússons tolkning af namnet synes mig otilfredsställande.